

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 4 sierpnia 2017 r.

Pozycja 146

POSTANOWIENIE

z dnia 2 czerwca 2017 r.

Sygn. akt Ts 57/17

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Sławomira Wronkowska-Jaśkiewicz,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej P.K. w sprawie zgodności:

art. 19 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks Karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 396) z art. 15 ust. 1 Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich otwartego do podpisu w Nowym Jorku dnia 19 grudnia 1966 r. (Dz. U. z 1977 r. Nr 38, poz. 167),

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 6 marca 2017 r. P.K. (dalej: skarżący) zakwestionował zgodność art. 19 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks Karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 396) w zakresie, w jakim przepis ten uniemożliwia stosowanie art. 85 § 1 i art. 88 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2016 r. poz. 1137 dalej: k.k.) w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015 r. jako względniejszych dla skarżącego z art. 15 ust. 1 Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich otwartego do podpisu w Nowym Jorku dnia 19 grudnia 1966 r. (Dz. U. z 1977 r. Nr 38, poz. 167).

Skarga konstytucyjna została złożona w związku z następującą sprawą. Wyrokiem łącznym z maja 2016 r. Sąd Okręgowy w S. w punkcie 1 rozstrzygnięcia połączył kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami: Sądu Rejonowego w Ś. ze stycznia 1997 r. oraz Sądu Okręgowego w S. z października 2011 r., zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w S. z czerwca 2012 r. za ciąg przestępstw z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., popełnionych w nocy z 22 na 23 września 1995 r. i w nocy 29 grudnia 1995 r. i wymierzył karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności. W tej części orzeczenie to zostało zmienione wyrokiem Sądu Apelacyjnego w S. z października 2016 r., który skarżący uznaje za ostateczne orzeczenie o jego prawach podmiotowych w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Skarga konstytucyjna jest szczególnym środkiem ochrony wolności lub praw. Musi ona spełniać przesłanki jej dopuszczalności, które zostały określone w art. 79 ust. 1 Konstytucji, a doprecyzowane w ustawie o z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072; dalej: ustawa o TK). Zgodnie z art. 79 ust. 1 Konstytucji jedynym dopuszczalnym przedmiotem skargi konstytucyjnej może być przepis ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o konstytucyjnych prawach, wolnościach lub obowiązkach skarżącego. Wobec tak określonego przedmiotu skarżący powinien sformułować zarzut niezgodności z unormowaniami Konstytucji statuującymi przysługujące mu prawa podmiotowe, wskazując jednocześnie sposób naruszenia tych praw przez zaskarżony przepis (art. 53 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy o TK).

Trybunał zauważa, że jedynym powołanym w skardze wzorcem kontroli jest art. 15 ust. 1 Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich. Należy więc przypomnieć, że w świetle jednoznacznego brzmienia art. 79 ust. 1 Konstytucji wzorcem kontroli w postępowaniu skargowym mogą być wyłącznie przepisy Konstytucji kreujące wolności lub prawa podmiotu występującego ze skargą konstytucyjną. Z przepisu tego w sposób niebudzący wątpliwości wynika, że umowy międzynarodowe nie mogą stanowić takiego wzorca, dlatego nieprawidłowe jest formułowanie zarzutów skargi w oparciu o przepisy konwencji. Trybunał stwierdza, że w skardze nie przedstawiono argumentacji, która przemawiałaby za niekonstytucyjnością kwestionowanych przepisów.

Niezależnie od powyższego treść skargi dowodzi, że skarżący kwestionuje ustalenia orzekającego w jego sprawie sądu odwoławczego.

Trybunał Konstytucyjny przypomina zatem, że w zakresie przedmiotu skargi konstytucyjnej mieści się wyłącznie norma prawna stanowiąca efekt prawotwórczego działania organów państwa. Przedmiotem skargi musi być akt stanowienia prawa, w postaci przepisu ustawy lub innego aktu normatywnego. Prawodawca polski w żadnym bowiem wypadku nie zezwolił na kwestionowanie za pomocą skargi wyłącznie jednostkowych aktów stosowania przepisów, nawet w sytuacji, gdy akty te w sposób niebudzący wątpliwości prowadzą do naruszenia konstytucyjnych wolności lub praw skarżącego. W kompetencji Trybunału Konstytucyjnego nie leży bowiem kontrola prawidłowości ustaleń sądów lub organów administracji publicznej ani sprawowanie kontroli co do sposobu wykładni obowiązujących przepisów, ich stosowania lub niestosowania przez sądy lub organy administracji publicznej orzekające w indywidualnych sprawach (zob. postanowienie TK z 30 czerwca 2008 r., SK 15/07, OTK ZU nr 5/A/2008, poz. 99). Aby więc skarga konstytucyjna mogła doprowadzić do orzeczenia o niekonstytucyjności, Trybunał powinien najpierw ustalić, że miała ona swoją genezę w samym przepisie, nie zaś w akcie jego stosowania w sprawie skarżącego.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 ustawy o TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty doręczenia tego postanowienia.

